

KELLY ORAM

Hollywood csillogásánál
csak a szerelem vakítóbb.

Alice
IN LA LA
LAND

Alice és a kaliforniai álom

KELLYWOOD

*fine
selection*

KELLY ORAM

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

1. FEJEZET

ALICE

AZ ELSŐ SAJÁT DALOM BRUTÁL JÓL SZÓL, de – hármunkat kivéve – senki sem fogja hallani. Az adrenalin végigszágul az ereimen, ahogy az utolsó hangokat is előcsalogatom az elektromos gitáromból. A tudómet a végsőkig megfeszítve énekelem ki a dal utolsó sorait, miközben a hátam mögött a dob a lecsengő taktusokat nyomatja. És egyszer csak vége van. Súlyos csend telepszik a szobára, amely az imént még remegett a zene erejétől. Nem hallatszik más, csak a zihálásunk a mikrofon előtt.

– Ó, te jó ég! – kiáltja a legjobb barátom, a basszusgitárosunk, Lexie. – Ezt odatettük!

Matt, az elképesztően tehetséges dobosunk feláll, és nyújtózkodni kezd.

– A pokolba is, megcsináltuk!

Ahogy a feje fölé emeli a karját, a fehér pólója felcsúszik, és láttatni engedni a feszes hasizmait. A kis bemutató Lexie figyelmét sem kerüli el. Rávigyorgok, amikor Matt nem figyel, és a szám sarkához emelem az ujjam, jelezve, hogy törölje le a nyálát. Lexie rám mered, és meglök. Én felnevetek.

Senkit sem szeretek úgy, mint Lexie-t és Mattet. Elképesztő, hogy még csak fél éve ismerem őket! A texasi kisvárosunkban mindenki

ismer mindenkit, szóval nyilván láttam már őket a környéken, de teljesen más közegben mozogtunk.

Lexie és Matt igazi gót-punk rocker arc. Lexie-nek rövid, tüskés, ezüstfehér haja, fekete ajkai és szemöldökgyűrűje van – és ki sem teszi a lábát otthonról a fekete bőrdzsekije nélkül. Matt a trikót és a bőrnadrágot részesíti előnyben. Tetovált, izmos karja, izzókék haja és az orrpiercingje egyszerre teszi őt szexivé és félelmetessé. A jelenleginél jobban már nem is különbözhetnék tőlük. Az én külsőm a tipikus amerikai szomszéd lányt idézi a hosszú, szőke, tökéletes hullámokban leomló hajammal, a kis fülbevalómmal és a szolid sminkemmel.

De belül legalább rokon lelkek vagyunk. Az év elején találtak rám a parkban, ahol az akusztikus gitáromon játszottam és énekeltem. Éppen összevesztem anyámmal, és valahogy ki kellett engednem a gőzt. Megkérdezték, hogy csak akusztikus gitáron játszom-e, mire bevallottam, hogy elektromoson is – a többi pedig már történelem.

Amikor először zenéltünk együtt, megdöbbsen az, hogy egy olyan „vanílialány”, mint én, ennyire keményen tud zúzni. Azóta sem engedtek el, sőt, amikor rájöttek, hogy a *jókislány*-szerep nem is az én választásom volt, elhatározták, hogy megmentenek az elnyomó anyámtól, még ha titokban kell is ezt tenniük.

Matt kivesz egy kólát a minihűtőből, és elterül az ócska kanapén. A szülei megengedték, hogy a házuk mögötti garázsban gyakoroljunk. Itt elég messze vagyunk ahhoz, hogy ne zavarjuk őket. Kissé lepukant és huzatos, de számunkra tökéletes.

– Szerintem az, hogy már saját dalunk is van, hivatalosan is bandává tesz minket – jelenti ki Matt magabiztosan.

Nem ez az első alkalom, hogy azzal próbálkozik, hogy három együtt jammelő barátból valódi bandává változtasson minket. Nem mintha nem ezt akarnánk mindannyian, de amikor a vezető énekes nem mondhatja el senkinek, hogy a banda tagja, az valahogy tönkreteszi az egészet.

Egy olyan banda, amelyik nem tud fellépni, vajon tényleg bandának minősül? Ez a kérdés azóta vitatéma köztünk, amióta csak elkezdünk együtt játszani.

Lexie is felkapja a saját üdítőjét, és dob nekem egy gyömbérsört. Lelőki Matt lábait a dohányzóasztalról, hogy át tudja préselni magát mellette, aztán leül mellé.

– Szükségünk van egy névre.

Matt átveti a karját a kanapé háttámláján, és megrázza a fejét.

– Amire igazán szükségünk van, az egy fellépés.

Levert sóhaj kíséretében nyitom ki az üdítőmet.

– Mintha ebben a pletykás kisvárosban ez megoldható lenne anélkül, hogy az anyám kiszagolná.

– Az év végi tehetségkutató! – vágja rá Matt. – Nem kell szülői engedély a jelentkezéshez. Ráadásul ez egy iskolai rendezvény, szóval nemet sem mondhat, és közel lesz a ballagáshoz. Mégis, mit tehet veled? Szobafogságra ítélt? Akkorra már betöltöd a tizennyolcat.

Lerogyok egy székre, ami legalább annyira öreg és rozoga, mint a kanapé: a rugói a hátamba döfnek, a karfáján pedig lyukak tátongnak.

– Ti el sem tudjátok képzelni, hogy az anyám mennyire rá tud kattanni ezekre a dolgokra! Ha rájön, hogy jelentkezünk a tehetségkutatóra, tudni fog a bandáról is. Akkor levágja, hogy egész évben hazudtam neki, és pokollá teszi az életemet. Egészen addig szobafogságban leszek, amíg el nem megyek a főiskolára.

– Akkor nem írjuk fel a nevedet a nevezési lapra. Egészen addig rá sem fog jönni, amíg már túl késő nem lesz.

– Hé, ez nem is rossz ötlet! – kapja fel a fejét Lexie. Kiskutyaszemekkel mered rám, és majdnem igent mondok. De nem tehetem. Anyám nemcsak megbüntetne, hanem valószínűleg ki is tagadna.

– Bárcsak megtehetném! Nektek fogalmatok sincs, hogy anyám mennyire őrült.

Lexie felsóhajt, Matt pedig újra megrázza a fejét. Úgy néz rám, mint aki nagyon agyal valamin.

– Még egy egész félévünk van hátra. Majd rábeszélünk.

Titokban reménykedem benne, hogy sikerül nekik. Soha nem leszek elég bátor ahhoz, hogy egyedül szálljak szembe az anyámmal.

– Most már beszélhetünk a nevekről? – nyafog Lexie. – Fellépés ide vagy oda, attól még egy banda vagyunk. Szükségünk van egy névre.

– Valami menőnek kell lennie – mondom.

– Valami ironikusnak – teszi hozzá Matt.

Mindketten elkezdenek ötletekkel dobálózni. Bárcsak én is olyan izgatott lennék, mint ők! A büntudat már túlságosan is jól ismert érzése feszíti a lelkemet. Nem szeretek hazudni az anyámnak, de nincs más választásom. A zene túl fontos nekem. Ez vagyok én, és ez az, amit anyám soha nem értett meg, és valószínűleg soha nem is fog.

Ha egyszer rájön, hogy mit csinálok, és hogy milyen régóta hazudok neki, elképesztően nagyot fog csalódni bennem.

Matt hangja ránt vissza a gondolataim közül.

– Al, ne ráncold már a homlokod! Nem csinálsz semmi rosszat!

– Kivéve, hogy hazudok neki.

Lexie felnyög.

– Egy bandában játszol! Ez csak nem akkora bűn, mintha lopnál, drogoznál, vagy éppen teherbe próbálnál esni!

Igaza van. Én is ezzel nyugtatom a lelkiismeretemet, miközben pontosan tudom, hogy anyám nem helyeselné a bandát. Úgy érzem, a büntudat egyre inkább maga alá temet.

– Bárcsak lenyugodna, hiszen már az összes egyetemre beadtam a jelentkezésemet! De most meg az ösztöndíjpályázatok és a határidők miatt aggódik.

– Hadd találjam ki! Harvard, Yale, Princeton – jegyzi meg Matt szárazon.

Bólintok.

– Plusz Stanford, Columbia és Duke.

Lexie felnyög.

– Te tényleg szeretnél ezekbe a sulikba járni?

– Most viccelsz? Előbb gyűjtanám fel a saját hajamat!

– Jelentkezz velünk a DKE-re – tanácsolja Lexie. – Legyen ez a tartalék sulid.

– Csak a biztonság kedvéért, ha még ősz előtt megtalálnád a bátorságod – viccelődik Matt.

Lexie hátba vágja őt a kedvemért.

– Matt-tel mi oda jelentkezünk. Az övük az ország egyik legjobb zenei programja.

– Plusz Los Angelesben van – teszi hozzá Matt. Nagyot kortyol az üdítőjéből, és hangosan böfögni kezd. Lexie meg én csak a szemünket forgatjuk. Matt minden, csak nem úriember. – Ha velünk jössz, együtt maradhatna a banda, és amikor nem vagyunk órán, járhatnánk meghallgatásokra meg ilyesmikre.

– Bárcsak ilyen egyszerű lenne!

– Az is – jelenti ki Lexie. – Majdnem tizennyolc vagy. Ez a te életed. Azt kellene tenned velem, amire vágysz.

– *Azt kéne.* De ha szembe mennék az anyám akaratával, azzal összetörném a szívét. Kitagadna, és nekem rajta kívül nincs senkim. Ő a családom. Nem vagyok benne biztos, hogy cserben tudnám őt hagyni.

– Tudja egyáltalán, hogy milyen tehetséges vagy?

– Nem érdekli. Szerinte Los Angeles maga a pokol. A zenélés meg csak az időm elpocsékolása. Soha nem fogok befutni. Blablabla.

– Ne vedd sértésnek, de anyád minden szórakozást elcsesz.

Felsóhajtok.

– Csak jót akar.

Matt, figyelmen kívül hagyva az anyadrámámat, megszólal:

– Le kellene foglalnunk egy stúdiót Houstonban, hogy felvehessünk egy demót.

Lexie csettint egyet; láthatóan bejön neki az ötlet.

– Igen, igen, igen! És akár még ösztöndíjra is pályázhatnánk vele!

– Szerezhetnénk egy ügynököt vagy menedzsert – folytatja Matt. – És offolhatnánk a fősulit.

Megrázom a fejem.

– Megértem, hogy csábít a gondolat, de a főiskolát nem kéne elengedni. Mindenképpen játszsz, de a zeneipar ennél sokkal többről szól.

Azt már csak gondolatban teszem hozzá, hogy ha velük együtt mennék el a DKE-re, és a zene lenne a főszakom, anya azt talán egy szép napon még megbocsájtaná. De ha egyáltalán nem tanulnék tovább, soha többé nem állna velem szóba.

– Oké! Te majd szépen elvégzed a fősulit mindannyiunk helyett, Lexie és én pedig közben intézzük a meghallgatásokat, meg minden egyebet.

– És hogyan fogjuk kifizetni a lakbért az egyetem nélküli forgatókönyvben? – fordul felé Lexie. – Anélkül nincs sem ösztöndíj, sem diákhitel.

Matt bevágja a durcát, és elhárítja Lexie aggodalmát.

– Ugyanúgy csináljuk, mint minden más feltörekvő zenész Los Angelesben. Pincérek leszünk, kávékat szolgálunk fel, vagy pornószárnak állunk.

Lexie-vel nevetésben törünk ki; a barátnőm még egy díszpárnát is hozzávág Matthez.

– Hidd el, senki nem akarná, hogy pornózz!

Matt felszisszen.

– Ugyan már! A hölgyek imádnak!

Újra felnevetek.

– Azt te csak hiszed!

– De ha egyszer tényleg így van!

Matt kiissza az utolsó korty üdítőt is, és a térdére csap.

– Na jó! Vége a szünetnek. – Megnézi az időt a telefonján. – Már csak tizenöt percünk van, mielőtt Alice tökké változna. Még néhány-szor le kéne zúznunk az új dalt.

Nem vitatkozunk. Lehet, hogy én vagyok a frontember, mert nekem van a legjobb hangom, de Matt a vezetőnk. Ez a banda az ő ötlete volt, és ő a legjobb abban is, hogy mozgásban tartson minket.

Lexie és én felhörpintjük az italainkat, és visszatérünk a hangszereinkhez.

Átbújtatom a fejemet a gitárom szíján, amitől minden a helyére kerül és visszatér a perzselő érzés.

– Szeretnék finomítani a harmóniakon, mert úgy érzem, valami még mindig nem stimmel a dallal. Mit gondoltok, srácok?

Lexie felcsatolja a basszusgitárját, Matt pedig elhelyezkedik a dobok mögött, és az ujjai között megforgatja a dobverőket.

– Te vagy itt a zseniális dalszerző! Ha szerinted nem az igazi, akkor nem az.

Az ajkam apró mosolyra húzódik. Hónapokon át feldolgozásokat játszottunk, mielőtt elég bátorságot gyűjtöttem, hogy megmutassam nekik a saját dalaimat. Majd megőrültek tőlük, és meg akarták tanulni mindet.

Ez az első, amit közösen játszunk el, és sokkal jobban hangzik, mint ahogy azt elképzeltem. Nem mintha azt tervezném, hogy bárki-nek is megmutatjuk. Bár, talán igazuk van az iskolai tehetségkutató-val kapcsolatban.

– Srácok, készen álltok?

Lexie-vel biccentünk a dobosunknak, aki a feje fölé emeli a dobverőket.

– Csapjunk bele! Egy! Két! Egy-két-há-négy!

Mindannyiunkat magával ragad a dal ritmusa. Olyanok vagyunk, akár egy olajozottan működő gépezet. Mindhárman a zene

megszállottjai vagyunk, és ez meg is látszik rajtunk. Nem tudom pontosan, hogy mindez mit jelent Lexie-nek és Mattnek, de számomra a zene a menekülés. Anya mindig is nehéz eset volt. Mindig jót akar, és nincs kétségem afelől, hogy szeret engem, de túl sokat követel. Csakis a tökéletesség elég jó neki.

Talán azért, mert egyedülálló anya, és mert én vagyok az egyetlen gyermeke, a fejébe vette, hogy neki kell mikromenedzselnie az életemet. Elvárja, hogy kövessem az általa kijelölt utat, akár akarom, akár nem. Valójában soha nem kérdezte meg tőlem, hogy mire vágyom. Nem is hiszem, hogy számítana neki.

Mindig is úgy éreztem, hogy annyira rám telepszik, hogy szinte már fojtogat, de amikor zenét hallgatok, gitározom, vagy dalokat írok, akkor el tudom engedni mindezt. Olyankor teljesen elfelejtem anyám álmait, és el tudom képzelni azt az életet, amire vágyom.

Félresöpröm az anyámmal kapcsolatos gondolatokat, és csak játszom – a zene mindig is kitisztította a fejem.

A garázsban a fények ki-be kapcsolnak, amiktől kikerülök a transz-állapotból. Matt anyja így szokta felhívni a figyelmünket az érkezésére, mert a hangos zene miatt legtöbbször nem halljuk meg, amikor bejön. Mindannyian abbahagyjuk a játékot, és az ajtó felé fordulunk.

A gyomrom tótágast áll. Matt anyukája nincs egyedül. Mrs. Stevens ragyogó mosollyal néz rám, mint aki észre se veszi a mellette álló nőből sugárzó dühöt.

– Alice, látogatód van!

A vér is kiszalad az arcomból, ahogy megérezem magamon anyám haragos tekintetét. Ha a gitárom nem lenne hozzám szíjazva, abban a pillanatban elejtettem volna, ahogy megláttam őt.

– Anya! – zihálok. – Mit keresel itt?

– Már egy órája nem veszed fel a telefonodat! Aggódtam miattad. Nem tudtam, hogy *zenekari próbán* vagy, és azért nem hallod a csörgést.

Átkutatom a zsebeimet, és összerezenek, amikor rádöbbenek, hogy a telefonom a szoba túloldalán maradt, a hátizsákomban. Pont az ilyen helyzetek miatt szoktam mindig magamnál tartani.

Anya arca annyira elvörösödik, hogy már-már lilának tűnik. Soha nem láttam még ennyire dühösnek. Irtó nagy bajban vagyok!

– Azt mondtad, hogy egy tanulócsoportha jársz. – A hangja halk, de remeg a haragtól.

Fogalmam sincs, hogy mit mondhatnék. Nincs az a védőbeszéd, ami lecsillapítaná.

– Ez egy tanulócsoporthat – közli Matt. – Tanuljuk és gyakoroljuk a zenét. A DKE-re akarunk jelentkezni, hogy zenét tanuljunk. Ha demót készítünk a dalainkból, talán még ösztöndíjra is esélyünk lehet.

Összerezenek. Lexie felnyög.

Matt és az ő hatalmas szíve... Segíteni akart, de csak rontott a helyzeten. Anya tekintete előbb rá, majd Lexie-re siklik, mintha most látaná őket először. És ez tulajdonképpen így is van. Még sosem hívtam meg őket a házukba. Mindenáron távol akartam tartani a titkos életemet anyámtól, mert ez túl fontos nekem.

Anya szemügre veszi a barátaim bőrruháit, a piercingjeiket, a tetoválásaikat, a természetellenes színű frizurájukat, és összeszorítja az ajkát. Meg sem próbálja leplezni a megvetését. Még úgy sem, hogy Matt anyja mellette áll.

– Az én lányom nem fog zenét tanulni a DKE-n! Ennél sokkal többre hivatott.

A hangjából kicsendülő undor és gőg akár lehengető is lehetne, ha nem lennék annyira dühös és megalázott.

Lexie odalép mellém.

– Alice nagyon tehetséges, Miss Liddell – mondja halkán. – Van benne valami különleges.

Anya gúnyosan felhorkan.

– Az sem érdekel, ha ő a valaha élt legjobb előadó! Az én lányomból nem lesz zenész! A szórakoztatóipar értéktelen, és Los Angeles a gonoszság fellegrára, ahol a sikerért el kell adnod a lelkedet. Gyerekek, lehet, hogy ti el akarjátok pazarolni az életeteket, de Alice ebben nem fog részt venni. Alice! – csattan fel, és tűz lobban a tekintetében. – Menjünk! Búcsúzz el szépen a barátaidtól. Többé nem fogsz visszatérni ide.

A csalódottságtól könnyek gyűlnek a szemembe. Olyan dühös vagyok! Elkésérít, hogy ennyire gyűlöli azt, amit a legjobban szeretek az életben.

És hogy bánhat így a barátaimmal?!

Legszívesebben sikítanék és a hajamat tépném.

Meg akarom védeni a barátaimat és magamat is, de előttük nem tehetem meg. Nem akarom, hogy fültanúi legyenek azoknak a sértéseknek, amiket az anyám a vita hevében rájuk zúdítana.

Átadom a gitáromat Lexie-nek.

– Kérek szépen, tartsd magadnál – motyogom. – Nem akarom, hogy anya eladja, eltörje vagy ilyesmi.

Ahogy átveszi a gitárt, a szemeiből sugárzik a bánat. Ez nem szána-
lom, csak szomorú miattam, és ez megérint.

– Ki kellene állnod magadért.

Megrázom a fejem.

– Az semmin sem változtatna.

Matt odajön hozzánk, és átölel.

– Majd kitalálunk valamit – suttogja. A hangjából olyan erős meggyőződés sugárzik, amittől összeszorul a torkom. Lexie is beszáll az ölelésbe, és olyan erővel szorítanak magukhoz, hogy levegőért kapkodok.

– Sajnálom, srácok.

– Szeretünk téged, Al. Maradj erős! Még nincs vége a történetnek.

Amikor elengednek, felkapom a könyvekkel teli hátizsákomat, és anya felé indulok, de – figyelmen kívül hagyva őt – inkább Matt anyukáját ölelem át.

– Sajnálom, Mrs. Stevens. Köszönöm, hogy megengedte, hogy itt gyakoroljunk. A támogatása mindig is a világot jelentette számomra.

Sikerül úgy megfogalmaznom az igazságot, hogy egyúttal anyámnak is odaszúrjak egyet. Remélem, fáj neki. Olyan keserűség fog el, hogy vissza akarok vágni: ugyanúgy bántani akarom őt, ahogy ő bántott engem.

A hazafelé vezető úton nem szólunk egymáshoz. A kocsiban sűrű és nyomasztó a csend. Amikor anya végül beparkol a házunk elé, leállítja ugyan a kocsit, de nem mozdul, hogy kiszálljon, csak savanyú arc-cal bámulja az otthonunkat.

Egy kis lakóparkban élünk, a város olcsóbbik felén. A házunk régi, és egy alapos festés is ráférne már, de egyébként jó állapotban van, csak ezt engedhetjük meg magunknak.

Tudom, hogy anya utálja, holott nincs miért szégyenkeznie. Van tető a fejünk felett, és ez egyedül az ő érdeme. Ketten vagyunk – ez így volt mindig, amióta csak az eszemet tudom. Anya keményen dolgozik azért, hogy megadhassa nekem a lehető legjobb életet, és tudom, azt kívánja, bárcsak többet nyújthatna.

Azt is pontosan tudom, hogy miért erőlteti ennyire, hogy a lehető legjobb egyetemre járjak: mert azt akarja, hogy jó munkám legyen, és *jobb* életet élhessek, mint amilyen neki jutott.

Próbálok megértő lenni, mert tiszták a szándékai, és nem ismerek olyan embert, aki keményebben dolgozna nála. De nem érti, hogy az élet többről szól annál, hogy mennyi pénzt keresel. Mit ér egy szép ház, egy puccos autó vagy bármi, amit ügyvédként megengedhetsz magadnak, ha utárod a munkádat, és elnyomod a valódi önmagad? Inkább küszködnék Los Angelesben a legjobb barátaimmal, csak hogy a lehető legtöbb alkalommal zenélhessek, mintsem hogy legyen egy olyan unalmas, stabil állásom, ami kiszívja belőlem az összes kreativitást.

Bemegyek. Arra készülök, hogy az este hátralévő részét a szobámban töltöm, de anya nem engedi, hogy elmeneküljek.

– Hazudtál nekem – mondja, miközben becsukja a bejárati ajtót.

Megtorpanok a folyosón, aztán lassan felé fordulok. Ha veszekedést akar, hát legyen. Megkapja.

– És szerinted ez az én hibám, ugye?

A döbbenettől hátrál egy lépést.

– Tessék?

Általában nem szoktam visszabeszélni. Gyakran vitázunk, de végül mindig engedek neki. Ezúttal azonban a sarkamra állok. Elegem van a játékaiból, és abból, hogy el akarja venni tőlem az egyetlen dolgot, ami elviselhetővé teszi az életem.

Dacosan fúrom a tekintetemet az övébe, nem törődve a felháborodott pillantásával.

– Tudtam, hogy így reagálnál, ha megkérdezném, szóval el sem mondtam. És tudod mit? Nem sajnálom.

Eltátja a száját, és ismét kipirul az arca.

– Hogy merészelsz így beszélni velem?!

– Hogy merészelem elmondani neked az igazat? Imádom a bandámat, anya! Semmi sem tölt fel annyira, mint amikor dalokat írok és zenélek. Nem fogok elnézést kérni érte.

Anya a konyhapultra dobja a táskáját és a kocsis kulcsát, és rám mered.

– Nem is sajnálok, hogy hazudtál anyádnak, és a hátam mögött csináltál valami olyat, amiről tudod, hogy nem helyeselném?

Felrobbanok! Nem bírom tovább elviselni.

– Nem csináltam semmi rosszat! Már az iskola első hete óta gyakorlok a bandámmal, és ez egyáltalán nem befolyásolta a jegyeimet. 4,5-ös az átlagom! Lehet, hogy én fogom mondani a ballagási beszédet. És a zenekari próbák mellett még arra is szakítottam időt, hogy részt vegyek az összes hülye iskolán kívüli extra programon, amikre te kényszerítettél rá!

– Soha *nem kényszerítettelek* semmire – vágja rá gúnyosan.

– Csak felhívtad a pályaválasztási tanácsadómat, hogy kérj tőle egy listát az iskolában működő klubokról, hogy aztán megmondod nekem, hogy melyiket válasszam.

– Te akartál...

– Ó, persze. *Én akartam* csatlakozni az Amerika Fialat Vezetői Klubhoz, a vitacsapathoz és az akadémiai tízpróbásokhoz, mert ezek *olyan szórakoztatóak*.

– Ezek a legjobb választások a jövőd szempontjából. Az egyetemi jelentkezéshez is szükséged volt rájuk.

– Azokra az egyetemekre, amiket *te* választottál ki nekem. Nem akarok borostyán ligás¹ iskolába járni! Inkább tanulnék zenét. Ami-re vágyom, az...

Anya a pultra csap. Legalább olyan feldúltnak tűnik, mint én.

– A zene időpocsékolás! Csak a drogról és a szexről szól, meg azokról a gátlástalan, önző és...

– Ez az *én* életem!

– Nem hagyom, hogy tönkretedd!

– *Té* teszed tönkre!

Úgy üvöltünk, hogy valószínűleg az egész lakótelep hall minket. Nem érdekel. Nem tudok leállni.

– Nem akarom azt az életet, amit rám kényszerítesz! Nem akarok valami puccos suliba járni és unalmas vállalati munkát végezni! Tetszik, vagy sem, zenész vagyok. Kreatív. Szenvedélyes. Tehetséges. Többre vagyok hivatott! Tudom. A zsigereimben érzem.

---

¹ A fordító megjegyzése: Borostyán Liga, angolul Ivy League. Az Amerikai Egyesült Államok nyolc elit egyeteme tartozik ide, amelyeken kifejezetten magas az oktatási színvonal. A világ minden tájáról érkeznek jelentkezők, akik szeretnének ezen intézményekben tanulni.

A nyolc intézmény: a Brown Egyetem, a Columbia Egyetem, a Cornell Egyetem, a Dartmouth Főiskola, a Harvard Egyetem, a Princetoni Egyetem, a Pennsylvaniai Egyetem és a Yale Egyetem.

– Tudod, mi vagy? Egy álmodozó. Mindig a fellegekben jársz. És makacs vagy! Túlságosan hasonlítasz az átkozott apádra!

Megdermedek. Életem majdnem tizennyolc éve alatt egyszer sem hasonlított az apámhoz. Semmi mást nem mondott róla, csak annyit, hogy ő az univerzum söpredéke, egy bunkó, akivel egyéjszakás kalandja volt, és jobban járok, ha nem ismerem őt. Még az anyakönyvi kivonatomba sem írta be a nevét. Ha van valami, amin többet veszekedtünk, mint a zenén, az az apám. Tudni akarom, hogy ki ő, de nem hajlandó elárulni.

– Valóban? És ki lenne az?

Csak bámul, de nem mond semmit.

– Jogom van tudni, hogy ki ő.

Továbbra is hallgat.

– Az apám is zenész, ugye? Ezért nem mondod el nekem. Emiatt nem tudod elviselni, hogy én is zenélni akarok.

Összeszorítja a fogát, és olyan erősen szorítja ökölbe a kezét, hogy elfehérednek az ujjai.

– Nem zenész.

– Akkor mit csinál? Azt mondtad, hogy olyan vagyok, mint ő. Valamilyen művész? Színész? Festő? Író?

Semmi reakció.

– Miért nem mondod meg, hogy kicsoda?

– Mert egy mocskos alak, és nem akarom, hogy megismerd az életstílusát! Úgysem akarna tőled semmit, és jobbat érdemelsz nála.

– Nem *akarna* tőlem semmit? – ismétlem meg anya szavait, és ekkor bekattan valami, amire eddig a pillanatig nem is gondoltam. – Még csak nem is beszélteél neki rólam eddig, ugye? A létezésemről sem tud.

Elfordítja a fejét, és dühösen a padlóra mered.

Mintha kést döfnének a mellkasomba. Ez a titok betalált. Egész életemben azt mondta, hogy az apám azért nincs a képben, mert nem

akar minket. Engedte, hogy azt higgyem, az apám nem kér belőlem – hogy nem szeret eléggé ahhoz, hogy bármit is akarjon tőlem. Pedig az igazság az, hogy még csak esélye sem volt döntést hozni.

Ő tartott tőle távol.

Elönti a szememet a könny, és a hangom is elcsuklik:

– Hogy tehetted?

Anya arca elsápad. A harag elszivárogoz belőle.

– Te ezt nem értheted. – A hangja is fáradt, fakó.

– Kristálytisztán értem. Önző vagy!

– *Önző?* – kiáltja. – Fogalmad sincs, hogy mennyi mindent áldoztam fel érted! Az elmúlt tizennyolc év alatt mást sem csináltam, csak áldozatokat hoztam, miattad!

Elfintorodom. Talán túl messzire mentem.

– Sajnálom. Tudom, hogy nem vagy önző, de annyira elvakított a gyűlöleted, hogy megfosztottál még a lehetőségétől is annak, hogy megismerhessem az apámat. És az iránta érzett dühödet is rajtam töltöd ki, és nem engeded, hogy önmagam legyek. Annyira aggodsz azon, hogy olyanná váljak, mint ő, hogy szándékosan az ellenkező irányba akarsz terelni, miközben nem is gondolsz arra, hogy ezzel mennyire boldogtalanná teszel. Most már mindent értek.

– Alice...

– Nem! – csattanok fel, és felemelem a kezem, hogy beléfojtsam a szót. – Kímélj meg a kioktatástól! Nem vagyok rá vevő. Hagytad, hogy apa nélkül nőjek fel. Egész életemben azt hittem, hogy az apám elhagyott. Hogy nem akart tőlem semmit, hogy nem voltam méltó a szeretetére.

Anya tekintete tele van büntudattal és félelemmel.

– Alice, ez nem igaz. Igenis méltó vagy, méltó lennél rá. Ő az, aki nem érdemel meg téged.

– Megérdemelte volna, hogy dönthessen! – Veszek egy nagy levegőt, és lehalkítom a hangomat. – Ha annyira biztos voltál abban,

hogy nem fogom érdekelni, miért nem mondtad el neki? Miért nem fizettedél vele gyerektartást? De nem! – Megrázom a fejemet. Undorodom az igazságtól, amire csak most döbbszem rá. – Te attól féltél, hogy talán mégiscsak akar majd engem, és akkor osztoznod kell rajtam, és talán az ő befolyása alatt nővök fel. És most gyűlölöd, hogy mindezek nélkül is olyan leszek, mint ő.

Soha nem láttam még anyámat ennyire sápadtnak. Nagyot nyel.

– Azt tettem, ami a legjobb volt neked.

És még ő gondol engem makacsnak?

– Bocsásd meg, ha ezzel nem értek egyet.

Annyira undorodom tőle, hogy egy másodpercig sem bírom tovább nézni. Megfordulok, hogy elinduljak a szobám felé, és ezúttal nem állít meg.

– Szobafogságban vagy! – szól utánam.

– Milyen sokkoló! – kiáltok vissza, mielőtt becsapom az ajtót.

2. FEJEZET

DYLAN

A BARÁTNŐM A NEMEZISEMMEL SMÁROL. Tudom, hogy a sorozatban szerelmespárt játszanak, és a csók benne van a munkaköri leírásukban, de ettől sem lesz könnyebb végignézni. Főleg azért, mert tudom, hogy az a barom élvezi. Bár, azt nem tudnám megmondani, hogy tényleg kedveli-e Monique-ot, vagy csak azt élvezi, hogy felboszszanthat.

A *Supernatural High*-sorozat egy olyan gimnáziumról szól, ahol az emberek és a természetfeletti lények együtt tanulnak, miután ez utóbbiak felfedték kilétüket a világ előtt. Én egy démont játszom, akinek aranyból van a szíve. A gonosztevőt, akibe lehetetlen nem beleszeretni. Nagyszerű szerep! A karakteremnek nagyobb a mozgástere, mint bárki másnak a sorozatban. De nem ő a főszereplő. Sajnálatos módon Hunter Ellioté a megtiszteltetés, hogy megkapja a lányt. Az *én* csajomat.

– Ennyi! Ennyi! – kiáltja a rendező. A hangjából csak úgy árad a frusztráció. – Csináljátok újra, de ezúttal több szenvedéllyel. Intenzitást akarok!

Miközben felfrissítik Monique rúzsát, Hunter tekintete találkozik az enyémmel. Legszívesebben letörölném azt az önelégült vigyort a képéről. Színész vagyok. Képesnek kellene lennem arra, hogy

elfedjem az érzéseimet, és megjátsszam magam, mégsem tudom elrejteni azt, hogy mennyire gyűlölöm ezt az egész helyzetet – és Huntert.

– Készen álltok? – kérdezi a rendező.

Monique elzavarja a sminkest. Megigazítja a ruháját, vesz egy nagy levegőt, és bólint. Hunter tekintete még mindig az enyémbe fúródik, miközben megragadja a barátnőm derekát, és magához húzza. A kezem ökölbe szorul.

– És *felvétel!*

Az ajkuk ismét összeforr, és ezúttal többről van szó, mint egy szimp-la csókról. Ez tűz és szenvedély. Nehéz légzés és vándorló kezek, Hunter részéről pedig elég komoly nyelvcsapások.

Seggfej.

Végül – egy örökkévalóság után – a rendező újra leállítja őket.

– Ez tökéletes volt, srácok! Be is fejeztük mára.

Hála az égnek! Kifújom a bennem rekedt levegőt, és mielőtt Monique felém fordulna, megpróbálom letörölni a képemről a fintort.

Hunter még egy hosszú másodpercig magához öleli a barátnőmet, aztán mikor végre elengedi, még van képe rá is kacsintani. Monique ellöki Huntert. Ha nem ez lenne a reakciója, tuti leütném a srácot.

– Uh, Hunter, túl sok a nyál! Azt hinné az ember, hogy mostanra már megtanultad, hogyan kell úgy csókolózni, hogy ne fojtsd meg közben a partnered.

Hunter mosolya eltűnik, és most rajtam a sor, hogy vigyorogjak.

– Valaki hozzon nekem egy üveg szénsavas vizet! Ki kell tisztítanom a számat! – Monique körbenéz, de az összes asszisztens elfog-lalt. – Hahó! – kiáltja a lábával dobolva. – Most! Vagy mindannyian el akarjátok veszíteni a munkátokat?

Három különböző ember hagyja abba azt, amit éppen csinál, és el-rohannak, feltehetőleg azért, hogy vizet hozzanak neki.

Felsóhajtok. A dühkitörései egyáltalán nem szexik, de hát mit vár-hatunk tőle, ha mindenki úgy bánik vele, mintha a királyi család tagja

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

lenne? Nem volt ő mindig ilyen, csak az elmúlt egy évben változott meg – igazából azóta, hogy összejöttünk, és berobbantunk a sajtóba a kapcsolatunkkal. Ez addig nem látott magasságokba emelte a hírnevünket, és ez a felhajtás a fejébe szállt. Általában meg tudom őt nyugtatni.

Átölelem hátulról a derekát, a mellkasomhoz húzom őt, és a fejemet az övére hajtom. Könnyen teszem, mert ő kicsi, én pedig százkilencven centi vagyok. Jóval magasabb nála.

– Bébi, ne terrorizáld a produkciós asszisztenseket!

A válaszából kihallom a rosszállást.

– Én nem terrorizálok senkit. Ők asszisztensek. Az a dolguk, hogy segítsenek nekünk. Ha már elsőre megtennék, amit kérek, akkor nem lenne probléma.

Semmi értelme vitába szállni vele vagy megpróbálni meggyőzni őt arról, hogy legalább használhatná a *kérem* és a *köszönöm* szavakat.

Egy ideges asszisztens rohan felénk egy doboz jéghidegnek tűnő kókuszos-citromos szénsavas ásványvízzel. Ez Monique kedvence, ami állítólag segít megnyugtatni és tisztává varázsolni az elmét és a testet.

– Parancsoljon, Miss Olsen.

– Végre! – Monique összevonja a szemöldökét. Elveszi a dobozt, és elhessegeti az asszisztent, aki megkönnyebbülten fogja menekülőre.

Elengedem őt, és előveszem a telefonomat. Van most valami Monique-ban, amit nem tudok szavakba önteni, de azért kiált, hogy megörökítem. Még az ujjaim is belebizseregnek az érzésbe. Amikor felemelem a telefont, hogy lefotózzam, elmosolyodik. Már hozzászokott ahhoz, hogy szinte megszállottan fényképezem őt. Készíték róla egy szép, közeli felvételt. Gyönyörűen mutat rajta. Csekkolja a képet és megint mosolyog.

– Küldd át nekem is!

Megteszem, és megfogom az italát, amíg kiposztolja a képet a közösségi oldalaira.